

Ejendomsskylden paalægges Byerne lige saa vel som Landet, og Formue- og Indkomstkatten rammer lige saa godt Byerne, Kjøbenhavn indbefattet, som Landdistrikterne. Skatteborgerne blive, uden Hensyn til, hvor de have deres Bopæl eller Næring, beskattede efter selv samme Regler, hvad der ikke er Tilfældet nu, og dertil kommer, at ved Ejendomsskyldens Indførelse bliver man i Stand til at sætte Værdier i Skat til Kommunerne ude omkring i Landet, som ikke tidligere have været beskattede. Alle disse Fordele sætter jeg megen Pris paa. Men Ejendomsskylden har ogsaa en svag Side. Sagen er den, at ved den Vurdering, hvorefter Ejendomsskylden skal udredes, tager man ikke Hensyn til, hvor store de Prioriteter ere, hvoraf den paagældende Ejer hvert Aar skal svare Rente. Ejendommen sættes til den Værdi, som man kan forudsætte, den vil have i Handel og Vandel. Det er altsaa den Sum, hvoraf man beregner 0,75 p. m. i Ejendomsskyld. Der tages, som sagt, ikke Hensyn til, om en Mand sidder i stor Gæld, hvoraf han Aar for Aar, Termin efter Termin kommer til at svare Rente. Ganske vist har det Forslag om Ejendomsskyld, der foreligger nu, et betydeligt Fortrin fremfor det, Landstinget vedtog i Fjor. Den Gang skulde Ejendommen betragtes som fri Ejendom, idet man ved at fastsætte dens Værdi hverken tog Hensyn til Tiende eller Arvefæsteafgift eller andre Ydelser. Det vil med andre Ord sige, at Forslaget i Fjor var af den Beskaffenhed, at den paagældende Ejer ikke blot skulde betale Ejendomsskyld af, hvad han ejede, men ogsaa af sin Gæld, og endvidere af Tjender og Arvefæsteafgifter, de Byrder, der hvert Aar vende tilbage. I saa Henseende er Forslaget her et betydeligt Fremskridt. Men ogsaa i Aar har Forslaget den Skavank, at den paagældende Ejer kommer til at betale Skat af sin Gæld, af en andens Formue, der staar i Ejendommen. Det er sikkert en Fejl. Jeg vilde principielt kunne være med til slet ikke at indføre nogen Ejendomsskyld, men give Statskassen Erstatning gennem Forhøjelse af Indkomst- og Formueskatten, saa at der hvert Aar blev dækket, hvad der skulde dækkes. Naar jeg alligevel anbefaler Forslaget om Ejendomsskyld, er det ud fra et andet Hensyn. Da Forslaget om Ejendomsskyld i Fjor kom op, og jeg lærte det nærmere at kende, var jeg paa det rene med, at man vistnok paa dette Punkt maatte gøre en Indrømmelse over for Landstinget,

og jeg mente, at det var forsvarligt at gøre det. Den Ejendomsskyld, som jeg da mente at kunne gaa med til, var ikke saa høj som den her foreslaaede, den vilde indbringe 2 à 2½ Million, medens der her er foreslaaet 3½ Million. Alligevel kan jeg slutte mig dertil, idet jeg betragter Forslaget som et klogt Forslag fra vor Side og anser det for forstandigt at gaa med dertil, for at vi paa denne Maade rimeligvis kunne faa Skattereformen gennemført i Aar, og det, mener jeg, er meget vigtigt, da vi derved kunne bringe Landbruget den Lettelse i Skattebyrden, som det har ventet paa i en lang Aarrække, og som det efter min Mening trænger haardt til.

Jeg vil altsaa anbefale disse fire Forslag, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at, naar man ved Vurdering af Landejendomme skal medtage Besætning og Inventarium, tror jeg, at man gaar for vidt. For at staa paa sikker Grund maa man huske paa, at Ejendomsskylden jo skal træde i Stedet for de gamle Hartkornsskatter, der hvile paa Jorden og ikke paa noget som helst andet. Jeg kunde forstaa, at man tog Bygningerne med, men at tage Besætning og Inventarium med er at gaa for vidt. Jeg vil finde det naturligt, om det kommende Udvalg, der faar den Sag under Behandling, vil forsøge at faa dette Forhold begrænset. Jeg ved godt, at der kan gives andre Grunde derfor, det ærede Medlem fra Randers Landkreds (Bjerre), der talte forleden, gav saaledes en anden Grund, som jeg ogsaa godt kan slutte mig til.

Jeg skal dernæst tillade mig nogle Bemærkninger om Hovedstadens Stilling til disse Forslag. Det er ganske vist finansielt saa, at det alene er Skatteyderne paa Landet, der faa Fordel af denne Skattereform og den er jo en ret betydelig Fordel, ikke mindre end 3,613,500 Kr., altsaa omtrent 9⅔ Kr. pr. Tønde Hartkorn. I den Slags Spørgsmaal maa man jo altid afgøre, hvem der har Profitten, og hvem der har Tabet, og altsaa her, hvem der skal udrede de Penge, der komme Landdistrikterne til gode. Det er klart, at det er Købstæderne og Kjøbenhavn, der maa holde for, og det finder jeg ganske i sin Orden. Kjøbenhavn kommer for sit Vedkommende til at udrede 1,345,735 Kr., medens Købstæderne og Handelspladserne i alt maa udrede 561,015 Kr., altsaa lidt over en halv Million. Det forekommer mig, at de ærede kjøbenhavnske Repræsentanter ikke ere ganske i deres Ret, naar de anke over, at